

OSTROV
POSLUŠNOSTI

Marina Anderson

OSTROV POSLUŠNOSTI

Marina Anderson

2014

Copyright © 2000 by Marina Anderson
Translation © 2014 by Zina Procházková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HAVEN OF OBEDIENCE,
vydaného nakladatelstvím Sphere, Londýn 2012,
přeložila Zina Procházková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2014

ISBN 978-80-7303-969-1

KAPITOLA JEDNA

Jednoho dubnového nedělního večera se ve společenském sále Ostrova shromáždilo dvacet lidí. Rob Gill, majitel, k nim držel proslov a všichni mu viseli očima na rtech. „Věřím, že se vám ty tři dny u nás líbily,“ řekl a pousmál se. „Kdyby nic jiného, aspoň jste se dozvěděli něco víc o sobě.“

Jan Pearsonová, osmadvacetiletá castingová manažerka na volné noze, cítila, že se červená. Rozhlédla se po ostatních. Nespouštěli oči z Roba. Najednou vypadali tak všedně – ženy v kalhotových kostýmech nebo značkovém oblečení pro volný čas, muži většinou v oblecích. Neuvěřitelný protiklad k právě uplynulému víkendů. Tak například muže vedle sebe – momentálně ve strohém trojdílném obleku, bílé košili a s tmavomodrou kravatou – naposledy viděla, jak s rukama svázanýma za zády pokorně klečí u nohou prsaté blondýny, čeká, kdy mu konečně dopřeje krutě oddalované vyvrcholení, a celý se třese vzrušením a chtíčem.

„Je nutné, abyste pochopili jedno,“ pokračoval Rob. „Stali jste se součástí velmi vybraného tajného společenství. Po pří-

jezdu jste podepsali místopřísežné prohlášení, že dodržíte náš zákon mlčení. Až se ocitnete zpátky mezi svými přáteli v běžném životě, nejspíš to pro vás bude těžké. Ale pokud přísahu porušíte, budete vyloučeni. Jinými slovy, už sem nebudete smět přijet.“

Jan vyschlo v ústech. Jediný víkend stačil, aby si vypěstovala návyk na rozkoše, kterým se v tomhle svérázném zařízení naučila holdovat. Kdyby jí někdo vykládal, že jí bude připadat erotické, když ji někdo donutí k poslušnosti a submisivitě, vysmála by se mu. Ve všech svých milostných vztazích měla vždycky navrch a vyhovovalo jí to. Pobyt na Ostrově ji však úplně změnil.

Rob stále ještě mluvil. „Mnozí z vás, kdo jste se tu dnes sešli, spolu určitě budete chtít zůstat v kontaktu, a nás to těší. Jste teď naladěni na podobnou strunu. Jediní, s kým se do budoucna stýkat nesmíte, jsou vaši zdejší učitelé. Nezapomeňte, že pro nás je to práce. Není v tom nic osobního.“

Jan pod přiléhavým propínacím svetříkem zničehonic naběhly bradavky. Na jejich ztvrdlých hrotech ucítila jemné pohlázení tkaniny. Zavínil to Rob – svými slovy jí připomněl předešlý večer.

Po dlouhé lekci s jedním z dalších učitelů a dvěma hosty ležela zmalátněle na lůžku, vyčerpaná a ukojená, když do místnosti vešel Rob. Provázel ho učitel v zácviku, mladík, se kterým se Jan prozatím neznala. Rob oznámil, že přišli, aby se jí příští hodinu postarali o potěšení. Nejdřív si myslela, že jde o nějaký omyl, a pustila se do vysvětlování, že už si užila vrchovatě. A v tu chvíli se Robův výraz změnil – proměnil se v ten, kterému během víkendu přivykla. Pronikavé modré oči se mu zúžily.

„Doufám, že se mi už zase nepokoušíte přikazovat, co mám dělat, Jan,“ prohlásil. Vzpomněla si na tresty, které musela přetrpět, než pochopila, jaká tady na Ostrově platí pravidla, a honem zavrtěla hlavou. „To je dobře,“ pochválil ji. „Protože jak víte, čeká se od vás, že vyjdete vstříc každému našemu přání. My dva s Markem vás chceme potěšit; na tom, co si přejete vy, vůbec nezáleží.“

Jan překvapilo, jak ji Robova slova vzrušila. Byla ale přesvědčena, že její unavené tělo nedokáže reagovat na nic, co s ní ti dva budou provádět. Jak jsem se mohla tak splést, pomyslela si zpětně při vzpomínce na prudký orgasmus, který si na ní vynutili.

Vybavilo se jí, jak se na ni Rob obkročmo posadil a vmasíroval jí do prsou sladce vonící olej, zatímco Marc poklekl u dolního konce postele, roztáhl jí nohy a s neuvěřitelnou zručností dráždil jazykem citlivý středobod jejího těla. Nespočítala by, kolikrát se vzepjala do oblouku a zazmítala se v křečích bezmocné rozkoše. Byl to neskutečný zážitek, a když se od ní Rob konečně odtáhl a přešel jí rukou po propoceném těle, na okamžik jí připadalo, že postřehla v jeho pohledu cosi osobního. Teď usoudila, že se zřejmě mýlila. A i kdyby ne, už nikdy to nezjistí.

„Doufám, že nás zase někdy navštívíte,“ pracoval se Rob se svou řečí k závěru. „Těm z vás, kdo objevili, že rozkoš může pramenit z bolesti, bych rád doporučil, abyste si navzájem vyměnili telefonní čísla. Většinou asi zjistíte, že vašim dřívějším známostem přivodí vaše nové sexuální preference něco jako šok.“ Místností se rozlehl poněkud stísněný smích.

Jan pod dlouhou pouzdrovou sukní bezděčně sevřela hýždě svalu, když si vzpomněla, jak pálil a štípal latexový bičík, s nímž to tak mistrovsky umí Robův zástupce Simon. Při první

ráně, kterou dostala, se rozkřičela leknutím a vzteky. Ale jelikož ležela roztažená na břicho na obrovském dřevěném stole a ostatní hosté jí pevně drželi zápěstí a kotníky, nemohla nic dělat.

A jak její „trest“ pokračoval, začala si ke svému úžasu uvědomovat, že nepříjemný pocit se rychle vytrácí, horkost z ran se jí rozlévá tělem a s ní se šíří i vzrušení. Ano, rozhodně si musí s některými lidmi vyměnit telefonní čísla, než nasedne do auta a vyrazí zpátky do Londýna za svým nabitým pracovním programem.

„A teď nadešla chvíle, kdy se rozejdete,“ uzavřel Rob s úsměvem. „Zapamatujte si všechno, co jste se tu naučili. Nechcete přece promarnit svou investici, že ne?“ Znovu se ozval smích, ale tentokrát nezněl rozpačitě. Jan na vteřinu zachytila Robův pohled a zatoužila po důkazu, že měla pravdu a že pro něj znamená víc než ostatní. Jenže Rob se mlčky otočil a odešel. Zkoprněle si uvědomila, že jí zvlhly kalhotky. Stačilo si vzpomenout, co se s ní dělo, a znova se celá rozpálila touhou.

K Jan přistoupil muž zhruba jejího věku. Pamatovala se na něj ze soboty. Byl úžasně obratný milenec, i když tenkrát se ještě neuměla plně odevzdat do jeho moci.

„Říkám si, že brzy zorganizuju nějakou párty,“ nadhodila.

„Bezva nápad. Doufám, že mě zahrneš do seznamu pozvaných.“

Jan se usmála a přihrábla si nakrátko ostříhané hladké hnědé vlasy za uši. „Ideální počet bude osm, co ty na to?“

Přikývl. „Jo, osm zní dobře. Byl to zajímavý víkend, co?“ Významně se na ni podíval.

Tělem jí projel záchvěv. „Ohromně zajímavý,“ přitakala tiše. Zlehka ji pohládl po tváři a Jan si vzpomněla, jak jí tytéž prsty sevřely ruce nad hlavou a jak se jí zahryzl do levé bra-

davky a brutálně se přísál k jemné pleti, aniž bral ohled na protesty – protože právě o tomhle byl celý víkend. Najednou ho zase chtěla, tady a hned, a viděla mu na očích, že je mu to jasné.

„Koukej zavolat brzy,“ poručil jí. Před pobytem na Ostrově by ji ten rozkazovačný tón podráždil. Teď ji vzrušoval.

„Zavolám,“ ujistila ho. Pak si neochotně sbalila zavazadla a vydala se zpátky do Londýna.

KAPITOLA DVĚ

Když Natalie Bowenová dorazila domů do svého malého, ale drahého bytu na londýnském předměstí, bylo už skoro devět. Uvědomovala si, že i když je vysoká štíhlá blondýnka s chladným anglickým půvabem, hrozí jí nebezpečí, že se její život scvrkne jen a jedině na její časopis. Časopis představoval nesporný a obrovský úspěch. Začala ho vydávat před osmnácti měsíci a cíleně se zaměřila na ženy mezi pětadvaceti a pětatřiceti, svobodné a s náročným povoláním. Neuniklo jí, že většína magazínů se snaží ženy poučovat, jak vyvažovat péči o děti a domácnost s prací, jenže ona úmyslně ponechala domov a děti stranou. Psala o módě, zdraví a vztazích, jak pracovních, tak i soukromých, a úspěch časopisu překonal veškerá její očekávání.

Měla z toho radost. Jenže navzdory všem těm článkům, které měly pomáhat ženám jako ona, prohrávala v soukromém životě na celé čáře. Její průbojnost a schopnost jít rovnou k jádru věci znamenaly v práci výhodu, ale při budování stálého vztahu přinášely pravý opak. Na nezájem mužů si rozhodně

nemohla stěžovat, ale krátkodobé známosti ji přestávaly bavit, protože kromě sexuálního uspokojení po nich nezůstávalo nic než prázdnota.

„Říd' se tím, co šéfredaktorka radí, a ne tím, co dělá,“ zamumlala si pro sebe, když odemykala dveře. Zalétla pohledem k záznamníku a zklamalo ji, že nikdo nevolal. Od několika lidí to tak trochu čekala – třeba od Philipa, i když v ní začínalo hlodat podezření, že ji tichou cestou pustil k vodě. Hlavně si ale přála, aby zavolala Jan. Jan byla její nejlepší kamarádka a ještě před měsícem se scházely nejmíň třikrát týdně.

Jelikož Jan taky měla náročnou profesi a marně hledala nějakého chlapa, který by pro ni byl dost dobrý, měly si vždýcky o čem povídat. Navíc sdílely stejný smysl pro humor a obě zbožňovaly italská jídla a dobré víno. Natalie nechápala, proč jí Jan přestala telefonovat. Vždyť se spolu nepohádaly ani si nepřestaly rozumět. Na posledním schůzce se Jan zmínila, že odjíždí na víkend někam pryč, ale slíbila, že se ozve, hned jak se vrátí. Jenomže nezavolala.

Natalie byla příliš utahaná na to, aby si vařila, a tak vyndala z ledničky láhev vína a nalila si vrchovatou sklenici. Nakrájela si do misky sýr feta, přihodila pár černých oliv a rajčat a posadila se k televizi. Když se navečeřela, mimoděk natáhla ruku po telefonu. V poslední chvíli ucukla. Nechtělo se jí volat Jan jako první. Kamarádka se určitě neodmlčela bezdůvodně a Natalie nevěděla jistě, jestli chce ten důvod znát, zvlášť jestli se Jan chystá jejich kamarádství utnout.

Teprve po dalších dvou sklenicích vína si dodala odvalu vytukat číslo. Telefon dlouze vyzváněl. Už už se chystala zavěsit, když ho Jan konečně zvedla.

„Ahoj!“ Povědomý hlas zněl trochu udýchaně, jako by k telefonu běžela.

„Jan? To jsem já, Nat.“

„Nat.“

Nastala tísnivá odmlka, kterou Natalie překotně vyplnila. „Jo. Jestli si vzpomínáš, tak já jsem ta, které se chodíš vybrečet na rameno, když tě namíchne nějaký chlap.“

„Proboha, fakt mě hrozně moc mrzí, že ti tak dlouho nevolám,“ vykoktala Jan. „Víš, měla jsem děsně práce s castingem pro jedno nové historické drama. Už celou věčnost nemám ani chvilku pro sebe. Chtěla jsem ti brknout dneska večer, ale je mi blbě, asi mě složila nějaká viróza nebo co.“

Natalie se zamračila. Zdálo se jí, že v pozadí slyší hlasy, hlahol a smích. Třeba se ale linou jen z televize, kterou si Jan pustila, aby si spravila náladu. „Tak jak sis užila ten svůj víkend na venkově?“ nasadila veselý tón.

„Který víkend?“

„Vždyť víš, přece ten po naší poslední schůzce. Říkala jsi, že jedeš na nějaký kurz nebo něco takového. Jaké to tam bylo? Bylo ti to k něčemu?“

„Ušlo to,“ odvětila Jan váhavě.

„Jenom ‚ušlo‘? Připadalo mi, že to má být něco extra.“

„Vážně? Ani nevím proč. Byl to prostě jen obyčejný víkend mimo město.“

Natalii bylo jasné, že Jan lže, až se jí od pusy práší. „Když to tvrdíš,“ utrousila odměřeně, protože se naštvála. „Tak co, mám k tobě zítra zaskočit na pokec? Přinesu ti kuřecí vývar a hroznové víno, když marodíš.“

„Ne, zítra to nejde,“ vyhrkla Jan. Zazněla z toho panika.

„Proč ne? Nemáš snad nic infekčního, nebo jo?“

„Přijede máma.“

„Z Paříže? To teda musíš být málem na umření.“ Natalii čísel z hlasu vztek a věděla, že Jan to neunikne.

„Nat, teď zrovna nemůžu mluvit,“ ztlumila Jan najednou hlas. „Radši si příští týden dáme spicha někdy večer po práci.“

„Co třeba v úterý?“ navrhla Natalie.

„Ne, promiň, v úterý nemůžu. Přijdou mi kamarádi.“

„Někdo, koho znám?“

„Ne, lidi z branže. Hele, ve čtvrtek by to snad šlo. Sejdeme se v sedm v naší obvyklé italské restauraci, jo?“

„Víš jistě, že ti ten čas nebude chybět?“ zeptala se Natalie ledově. Vtom zaslechla, jak na Jan volá mužský hlas. Zněl netrpělivě. „Asi ti zrovna přijel doktor,“ rýpla si. „Tak ahoj ve čtvrtek.“ A praštila telefonem. No co, aspoň s Jan znova navázaly kontakt a nezdá se, že by na ni Jan byla kvůli něčemu vytočená. Zarazilo ji ale, že kamarádka najednou vede daleko rušnější společenský život než ona. Až se sejdou, bude ji muset pořádně vyzpovídat.

Jan odložila bezdrátový telefon na kuchyňskou linku. Natalie zavolala v nejnevhodnější možnou chvíli. Mrzelo ji, že musela kamarádku tak odbýt, ale nemohla se rozpovídat, protože hned vedle ní stál Richard a slyšel každé slovo.

„Kdo to byl?“ zeptal se a přejel jí prstem po páteři.

Jan na sobě měla všehovšudy černý kožený pásek a boty na vysokém podpatku a cítila se nesmírně zranitelná – přesně tak, jak se cítit měla. A cítila se tak ráda, pokud zrovna nebyla v práci. Naučili ji to na Ostrově a naučili ji to dobře. „Nikdo, koho bys znal,“ odpověděla nenučeně. „Jen jedna kámoška.“

„A je ta tvoje kámoška hezká?“ zeptal se Richard a zezadu ji objal rukama kolem pasu, takže na břicho ucítila jeho roztažené prsty.

„Jo, ale tebe by nezajímala. Je top manažerka a nad mužskými má ráda navrch.“

„Asi by si měla zajet na víkend na Ostrov,“ zamumlal Richard. Hlas měl ochraptělý vášní. „Jdeme nahoru, a až tě budu šukat, popíšeš mi ji.“

„To teda ne!“ odsekla Jan.

Richard ji popadl zezadu za zátylek. „Doufám, že nesklouzáváš zpátky ke starým manýrům, Jan,“ zašeptal. „Nezapomeň, že tenhle víkend tady poroučejí muži. Užiješ si, až ti z toho půjde hlava kolem, ale jediné když budeš poslouchat na slovo.“

Celé tělo se jí napjalo touhou. „Jasně, budu,“ zašeptala. Richard ji nasměroval před sebou ke schodům. Proplétala se mezi hosty a někteří ji letmo pohládili. Věděla, že až se ocitnou v ložnici, udělá úplně všechno, co po ní Richard bude chtít, jen aby se co nejdřív dočkala slastného přívalu žhavé rozkoše. Styděla se, že Natalii zradila, ale temná zvrácenost toho, k čemu se schyluje, ji ostudně rozpalovala tím víc.

Natalie dorazila do restaurace U Maria první. Viděla Jan přicházet a všimla si, že kamarádka je celá nesvá. Zamávala na ni a Jan zareagovala nervózním úsměvem. „Promiň, že jdu pozdě,“ vyklopila skoro bez dechu a vklouzla na židli naproti. „To zatracené castingové sezení se jako obvykle protáhlo.“

„Jsem tu teprve pět minut,“ ujistila ji Natalie. „Objednala jsem láhev červeného, ale s jídlem na tebe radši čekám.“

„Fajn,“ řekla Jan beze stopy nadšení. „Dám si špagety al pomodoro.“ Začala listovat v kapesním diáři.

Natalie se rozhodla pro těstoviny se špenátem a ricottou v tomatech a bazalkové omáčce – svoje nejmilejší jídlo, které si tu dávala vždycky. Protože se Jan neměla k činu, přivolala pohledem číšníka a objednala jim oběma.

„Nikdy tě neomrzí jíst pořád dokolečka totéž?“ zeptala se Jan a odsunula diář.

Natalie zavrtěla hlavou. „Ne. Vím, co mám ráda.“

„To jsem si o sobě taky myslela,“ řekla Jan podivným tónem.

„Co tím chceš říct?“

„Ale nic. Jak se vede tvému magazínu?“

„Nárokuje si až moc velký kus mého života, jako obvykle. Philip mi dal kopačky – pro případ, že by tě to zajímalo, ale bála ses zeptat.“

Jan na ni soucitně pohlédla. „To je pech. Řekl ti proč?“

„Standardní kecy, jako že se nechce vázat a že má pocit, že si zasloužím někoho lepšího. V tom problém samozřejmě není. Podělalo se nám to, když jsme spolu měli naposledy sex. Řekla jsem, že chci být nahoře, protože tak mám vždycky lepší orgasmus a...“ Natalie umlkla uprostřed slova, protože k nim přistoupil číšník s podnosem. Jen tak tak se udržely, aby se nerozesmály nahlas. „Muselo se mu po nás stýskat,“ zahihňala se Natalie, když se pustily do jídla. „Tak zajímavými hovory ho tu nikdo jiný nezásobuje.“

„Dopověz mi tamto,“ naléhala Jan.

„Aha, tamto. No, Philipa prostě dožralo, že mu dávám rozumy. Tvářil se, že je to v pohodě, že se mu líbí, když ženská ví, co chce, a rozumí svému tělu. Ale vadilo mu to.“

„Tobě ta poloha vyhovovala, ale jemu ne?“

Natalie přikývla. „Přesně tak. Stává se mi to v jednom kuse. Ale tobě přece taky, vid? To mě uklidňuje. Neplácám se v tom sama.“

„Ne,“ zamumlala Jan.

„Nic víc neřekneš? Nehodíš do placu něco pikantního? Jak jsi na tom momentálně se svým sexuálním životem ty?“

„Celkem fajn,“ pokrčila Jan rameny.

„Jak ,fajn'? Sbalila jsi někoho extra?“

„Ne.“

„Chodíš vůbec s někým?“

„Ale jo, tu a tam.“

„Proč mi o něm nechceš nic říct?“ vyzvíдалa Natalie. „Je ženatý, nebo tak něco?“

„Ne, jen na tom není nic zvlášť zajímavého.“

Natalie nevěřila vlastním uším. „Tvůj sexuální život je *vždycky* zajímavý. Tak v čem je háček? Něco přede mnou zatloukáš, to je mi jasné. Proto jsi od toho svého víkendu na venkově nezavolala? Nabrnkla sis tam senzačního chlapa a chceš to přede mnou ututlat?“

„Já bych ti to hrozně ráda řekla, Nat,“ posmutněla Jan, „jenomže nemůžu.“ Ztlumila hlas. „Ono se to totiž nesmí, víš?“

„Nesmí se to?“ vyjekla Natalie.

„Pššt!“

„Proč pořád šeptáš a proč mám být zticha? Nechápu, co se s tebou děje,“ rozhořčila se Natalie. „Od té doby, co jsme se viděly naposledy, jsi jako vyměněná. Dotkla jsem se tě nějak, nebo co je?“

„Ne, ty jsi mi nic neudělala,“ prohlásila Jan rázně. „Prosím tě, nemůžeme změnit téma?“

Natalie si povzdechla. „Jak si přeješ. Ale ten náš pokec bude pěkná nuda. Tak mi aspoň řekni, kam jsi to jela na ten svůj víkend. Jen kveteš, zjevně ti to prospělo. Možná bych si tam měla zajet taky. Kde je to?“

„Je to..., no, prostě na venkově.“

„Jsi úžasně nápomocná. Podle toho to fakt hladce najdu.“

„Nemůžu ti říct nic bližšího,“ odsekla Jan. V jejím hlase se nedal přeslechnout podrážděný tón.

Natalii se nikdy dřív nestalo, že by se s Jan cítila nepříjemně. Odjakživa byly jako sestry a dokázaly se spolu bavit o čemkoli. Teď už to ale zřejmě neplatilo z důvodů, které znala jenom Jan. Natalie najednou zatoužila mít večeri co nejrychleji za sebou a utéct zpátky domů. Připadala si hrozně ublíženě. „Jak to tak vypadá, asi bys měla sama vybrat, o čem budeme mluvit,“ vyštěkla. „Já se ti netrefím do vkusu, ať dělám, co dělám.“

„Nat, mně je to vážně moc líto,“ naklonila se k ní Jan přes stůl. „Ráda bych ti to řekla, namouduši, ale nejde to.“

„Tak si to strč za klobouk. Na dezert nemám chuť. Dáme si jen kafe a pak si půjdem každá po svém, co ty na to?“

„Ať se jdou vycpat,“ prohlásila najednou Jan. „Tak teda poslouchej, Nat.“ Přitlumila hlas. „Povím ti o tom svém víkendu, ale za žádnou cenu to nesmíš vyslepičit nikomu dalšímu. Jestli to uděláš, budu úplně v háji. Tak co, slíbíš mi to, než začnu?“

Po tomhle byla Natalie zvědavá dvojnásob. „Jasně. Znáš mě, dokážu mlčet jako hrob.“

„To bys radši měla, protože když ti to řeknu, riskuju všechno. Tomu místu, kam jsem jela, se říká Ostrov. Je to v Sussexu. Pověděla mi o něm jedna holka z práce. Oni si totiž nedělají žádnou reklamu. Lidi se o nich dozvídají jeden od druhého, a než tam někdo nový smí přijet, musí ho doporučit někdo, kdo už tam byl.“

„Ale proč?“ žasla Natalie. „Musíš být mimořádně fit nebo tak něco?“

„Vůbec ne, to by mě tam nevzali. Vlastně je to takový víkendový seminář.“

„Byznysový seminář? O pracovní víkend mimo město nestojím. Chci si dát pohov.“

„Je to kurz sexu.“

Natalii připadalo, že ji klame sluch. „Cože? Co tím probouha myslíš?“

„Přesně to, co říkám. Lidi tam jezdí, aby se naučili naplnit svůj sexuální potenciál, ale dost zvláštní potenciál. Víš, je to pro ženy, jako jsme my dvě, anebo pro mužské, kteří tráví všechny pracovní čas řízením ostatních. Učí tě tam, jak nacházet potěšení v tom, že se úplně vzdáš kontroly a předáš ji partnerovi. Slyšela jsem jednoho učitele, že o tom mluví jako o ‚ostrově poslušnosti‘, a tím je řečeno všechno.“

„Nechce se mi věřit vlastním uším,“ vyhrkla Natalie, celá zkoprnělá. „Přece mi nechceš tvrdit, že...“

„Prokristapána, neřvi tak.“ Jan se nervózně rozhlédla.

„Promiň. Snad mi nechceš tvrdit, že jsi zčistajasna přišla na chuť submisivitě?“

„Už je to tak,“ přiznala se Jan. „Nejdřív to bylo příšerně těžké. Upřímně řečeno, první den a noc se mi zdálo, že to nesnesu, ale byla jsem rozhodnutá zkusit to za každou cenu. Nemá smysl něco si namlouvat – když bylo po mém, můj sexuální život za moc nestál, tak co jsem mohla ztratit? No a jakmile jsem se podvolila a začala dělat, co po mně chtěli, bylo to tak fantastické, že jsem se chtěla učit víc a víc.“

„K čemu tam člověka nutí?“

Jane zavrtěla hlavou. „Tak tohle ti opravdu nemůžu říct.“

„Dokážu pochopit, že chtějí to místo udržet v tajnosti,“ řekla Natalie. „Co ale nechápu, je to, proč ses mi pak neozvala.“

„Protože se pořád stýkám se spoustou lidí, kteří na Ostrově byli spolu se mnou. Pořádáme střídavě u sebe doma párty a večeríme spolu a pak vždycky přijde na řadu ještě lepší program. Potíž je v tom, že nesmíme zvát lidi, kteří na Ostrově nikdy nebyli, a tak jsem tě nemohla mezi nás zatáhnout. Nej-

horší je, Nat, že mě to tak chytlo, že se stěží utrhnu, abych s tebou, svojí nejlepší kámoškou, strávila aspoň jeden večer.“

Natalie postřehla, že už pouhé pomyšlení na ta setkání Jan vzrušuje. Do tváří jí stoupl ruměnec, oči jí zářily a stopku viné skleničky už nedržela tak pevně. Natalie najednou zatoužila prožívat totéž, taky mít něco, na co se tolik těší – a hlavně mít opravdu uspokojivý sex. „Myslíš, že bych tam mohla jet?“ zeptala se.

Jan se zamračila. „Myslím, že by se ti to nelíbilo. Popis toho, co se tam děje, jsem dost zjednodušila. Platí tam hodně přísný režim, a když neposloucháš na slovo, tak...“ Hlas jí odumřel.

„Tak co?“ naléhala Natalie.

„Potrestají tě,“ zašeptala Jan.

„Potrestají?“

„Ano. Ale dokonce i ty tresty jsou promyšlené tak, aby tě rozvášnily, ale úplně jinak, než jsi kdy zažila. Vážně nemyslím, že je to pro tebe to pravé, Nat.“

„Mě by jakživo nenapadlo, že by to mohlo být to pravé pro tebe. Ale jak se zdá, zřejmě se ti to líbí. Určitě by mě přijali, kdybys mě doporučila?“

„Nejspíš ano, jenže já nechci.“

Natalie měla pocit, jako by jí kamarádka právě vrazila fac-ku. „Jsi neskutečný sobec,“ prohlásila konečně. „Bylas tam a vrátila ses jako úplně jiný člověk. Připouštíš, že teď vedeš fantastický sexuální život, a skoro každý večer se s někým scházíš. Víš, co dělám já, když vypadnu z práce? Jdu domů, vypiju až moc vína a zalezu do postele. Jedinou společnost mi dělá kočka.“

„Jenomže kdybych tě doporučila a tobě se tam pak nelíbilo, uřízla bych si ostudu,“ vysvětlovala Jan. „A to nechci.“

Nechci přijít o to, co mám, a kdybych jim tam poslala někoho nevhodného, zkazili by si o mně mínění.“

„Zaboha nechápu, co se na tom místě může dít tak strašného,“ namítla Natalie. „Nejsem žádná naivní osmnáctka. Je mi sedmadvacet a zkušeností mám na tuny. Pochybuju, že by mě šokovali něčím, co po mně budou chtít.“

„Nemáš vůbec představu, o čem mluvím, Natalie,“ varovala ji Jan. „Jsi úplně stejná, jako jsem byla já. Odjakživa chceš mít navrch, v práci i v posteli. Jak stárneme, jsme čím dál dominantnější. Proto jsme odstrašily všechny mužské, jenže ani jedna z nás si to nikdy neuvědomila. Aspoň já ne – dokud jsem nenavštívila Ostrov.“

„To všechno беру,“ řekla Natalie. „Ale jestli jsi vážně moje kamarádka, tak mi to dokaž tím, že mě doporučíš. Slibuju, že tě nepodrazím, i kdyby mě čekal sebevětší šok.“ Zasmála se.

Jan na vteřinu zaváhala a pak pokrčila rameny. „Tak jo, na tvoji vlastní odpovědnost. Ale protože tě znám a vím, jaké to tam je, chci po tobě, aby ses přihlásila do dvouvíkendového kurzu. Nevěřím, že bys snesla intenzivku.“

„Bezevšeho,“ odsouhlasila jí to honem Natalie. V duchu si pomyslela, že Jan přeskočilo. Nedokázala si představit sexuální situaci, se kterou by si neporadila. „Takže to uděláš? Doporučíš mě?“

„Už jsem ti to přece slíbila, ne?“

Poprvé za celé měsíce se Natalie těšila na něco jiného než na práci. „Jak dlouho potrvá, než se mi ozvou?“

„Já musela čekat několik týdnů.“

Natalie zaúpěla. „Ale ne! Těšila jsem se, že vyrazím hned příští víkend.“

„Mají rezervace na dlouho dopředu. A já už musím běžet. Na noc čekám návštěvu.“

Když teď Natalie věděla, proč Jan nikdy nemá čas, už ji to nerozčílovalo. Brzy na tom bude stejně. „To nic,“ odpověděla s úsměvem. „Jen jim zítra nezapomeň kvůli mně zavolat.“

„Nezapomenu,“ ujistila ji Jan. Když společně vykročily do svěžího večerního vzduchu, střelila po Natalii pohledem. „Jen doufám, že ti to pomůže,“ řekla pomalu. „Jestli se ti tam nebude líbit, nebudeš mi to pak zazlívát?“

„Budu nadšená,“ prohlásila Natalie sebejistě. „Chci svůj život změnit, ale nevěděla jsem, jak na to. Teď jsi za mě ten problém vyřešila.“

„Až ukončíš kurz, zavolej mi,“ řekla Jan a mávla si na taxík.

„Do té doby se neuvidíme?“ podivila se Natalie.

„Ne,“ křikla Jan, která už nasedala do auta. „Příští dva měsíce nemám volno ani jeden večer.“

Když taxi odsvištělo, Natalie se rozklepala jako sulc. Dolehlo na ni nervové vypětí a tísnivá předtucha. Uvědomovala si, že Jan má pravdu. Je uzavřenější typ než její kamarádka a dva víkendy pro ni budou vhodnější. A také jí docházelo, že udělala první krok na cestě, na níž se o sobě po sexuální stránce dozví hodně nového. Překvapilo ji, že je vzrušená už jen samotnou představou, jak se učí vzdát se vůdčí role a přepustit v posteli dominanci tomu druhému. Nikdy dřív by o něčem takovém neuvažovala ani na vteřinu. To až teď, když se od Jan dozvěděla o Ostrově a na vlastní oči se přesvědčila, co dokázal s její kamarádkou.